

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μία φορά ο άειμνηστος Βασιλέας Γεώργιος έταξείδευε ένκόσμιτο από τή Φραγκοσύρρα στο Παρίσι.

Στό ίδιο σιδηροδρομικό όχημα μ' αυτόν βρισκόταν και μία γρηιά, ή οποία είχε ένα κλωβό και μέσα στό κλωβό ένα ζαχαρίνι.

Σέ μία στιγμή όμως που ή ταξιδιωτίσσια άναθε τό κλωβό, τό πουλί πέταξε και κατέφερε κάτω από έναν καναπέ, προς μεγάλη λύπη τής κυρίας του, ή οποία ήταν άδύνατο νά τό φτάσει.

Τότε ο Γεώργιος σηκώθηκε άπ' τή θέσι του και άφού ξεπλόθηκε κάτω άπ' τόν καναπέ, καθόρθωσε νά πάσει τό φρεσπό φρεσάκι και νά τόν ξανακλείσει στό κλωβό του.

Η γρηιά, ή οποία άγνοούσε τήν καιτότητα του συνταξιδιωτή του, τόν έβλεπε άπ' τό χέρι και τού έξέφρασε τήν είντρομοσίην τής, λέγοντας :

— Σάς εύχαριστώ, κύριε. Είπατε πολύ καλόκαρδος άνθρωπος !...

Έπίσης κατά τό Μάρτιο του 1906, όταν άρρώσθησε ο άρχηγος τόν στρατιωτικό βασιλικό όργαν Παπαδιαμαντόπουλος, ο Γεώργιος φέρεσε μικρή στολή ναάχρη και, παίρνοντας μαζί του τόν ύπασοστήν του, κατευθύνθηκε προς στό σπίτι του.

Όταν έφτασε εκεί, κ' έτοιμαζόταν νά υπή, μία γρηιά ζητάνα, που τόν είδε, χωρίς όμως νά τόν άναγνωρίσει, έτραξε κοντά του και τού είπε :

— Δός μου έλεμεισίην, κυριέτανε μου, κ' ο Θεός νά σού τή δώσει γράδινα...

Ο Γεώργιος γέλασε μέ τήν εύχή τής άπλοϊκής γυναίκας και διάταξε τόν ύπασοστήν του νά τήν άμειρή βασιλικά.

Ο ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Ο άειμνηστος διηγηματογράφος Άνδρέας Καρκάβιτσας έχει γράψει κάποιον γιά τόν Άλέξανδρο Παπαδιαμάντη τά έξής χαρακτηριστικά :

«Όταν διαβάζω τόν Παπαδιαμάντη, μία ιδέα μου έρχεται πάντα στο νου: πώς ο άληθινός ποιητής, όπως κ' αν τήν εύρη τή ζωή, πάντα ποιητής θά μείνη. Νά τους αυτούς, «Ολα γύρω του άθλια και λερωμένα. Και όμως κάποιος πού θα γεννήση ή ψυχή του, είνε γεμάτο άγνόητα και λαμπρότητα και ποίηση. Όπως κ' από κάτι γλαστρες πήλινες βλέπουμε νά πεύκει τό άργόλευκο κρίνο.»

τόν διακονού και τού είπε :

— Η όμορφιά τής κόρης σου είνε τέτοια, ώστε ν' άξίζει ν' άγαπήθη όχι μονάχι από μένα, αλλά κ' από τόν ίδιο τό Σουλτάνο. Γι' αυτό σού τή ζητάω... Μ' έχει παρφέρει, μ' έχει κάνει σελάβα τής... Άδερση λοιπόν τά λόγια και δόσε μου τήν. Κι' έγω σού ύπόσχομαι, ότι θα τήν κάνω τριστηνεγισμένη. Σού τ' άρκίζομαι στόν Προφήτη και στό Κοράνι του.

Μά ο Θεοφιλάς, παίρνοντας άπάντα πού εύρωθέ τόνο, τού είπε :

— Άκουσε, άφέντη μου, και μη μέ παρεξηγήσης. Η κόρη μου είνε άρροβονιασμένη... Τήν άρροβονιασμε ν' ένα Χριστιανό και σ' ένα μίση θά γίνου οι γάμοι τής. Η λέξη μου είνε μεγάλη πού έδωσε τό λόγο μου σέ άλλον και δέν μπορώ νά τόν πάρω πίσω... Άν σού τή δώσω κ' άθετήσου τή λόγο μου, οι ο Ρουμιά τού Γαλιλά θα μέ δείχνουν ο ένας στόν άλλο σίαν άτιμώ... Έτσι τό έλασε μαζί οι Ρουμιά μεταξύ μας, Άμα δώσωμε μία φορά σέ τέτοια ζήτηματα τό λόγο μας, δέν μπορούμε νά τόν πάρουμε πίσω...

Σάν άκουσε αυτά τά λόγια, ο Μοιχτάς πετάχτηκε μονομιάς πάνω άγριμένος. Τά μάτια του έβγαζαν σπινές και τό σουβάνο του έπαλλαν δυνατά. Ήταν κατωκόκκινος άπ' τήν όργη του, λές κ' άπό τού τό αίμα είχε μαζευτεί στό κεφάλι του.

Χτίσσε δυνατά τή γρηιά του πάνω στό τραπέζι και φώναξε : — Και πώς σας λογαριάζει εσάς τους Ρουμιοίς... Ποιος σας φώθησε τί συνήθειες έχετε μεταξύ σας... Έσείς είσαστε οι σελάβα κ' έμεις είμαστε οι άφεντάδες... Σού ζητήρα τήν κόρη σου και μου άπάντησες ότι δέν μαρφεύς νά μου τή δώσης... Σέ λίγο θα ιδής άν θα μου τή δώσης ή όχι !...

Κι' άφού είπε τά λόγια αυτά, βγήκε έξω χτυπώντας δυνατά τήν πόρτα κ' άφίνονο στο γέρο Θεοφιλά καρωμένο στή θέση του από τή συμφορά που είχε ξεσπάσει επάνω του.

(Άκολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΜΑΝΑ, ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ !...

Λίγο πριν νά φτάσωμε στό μοναστήρι του Δαφνου, περνούμε κοντά από ένα ζαχαριάνο λογιστό.

Στήν κορυφή του άσπαζεί ένα μικρό μοναστήριό που δέν είνε ίσως άνάχα νά ποίμε — άφού βρέθηκε σέ κορυφή — πώς είνε ο Προφήτης Ήλιας.

Τα πύλα όλόγωνα φαίνονται σάν ν' άνεβαίνουν μέ κόπο γιά νά προσανήσουν και αυτά τόν Άγιο.

Τό πρώτο πράγμα που έβλεπε καιείς άλλοτε, σάν περνούσε τήν πόρτα του μικρολογιστήριου, ήταν μία πλάκα τάφου όρθή και άκοιμισμένη στόν τοίχο.

«Ένθαδε κείται ο τάδε, εγεννήθη τότε, άπέθανε τότε κ.λ.π.»

Ο νόμος ταπεινός του Προφήτου Ήλια ήταν ένας όμορθη, λαϊκός κατά τό σχήμα και καλόγερος κατά τόν τρόπο τής ζωής.

— Από τόν τάφο κάποιον χρησιμοποιούν θα είνε βέβαια αυτό έδώ τό μάγαρο, τού είπα κάποτε ποίχη άνεθεί και τί πάνω.

— Όχι, είνε από τό δικό μου τόν τάφο ! μου άποκρίθηκε.

— Τόν δικό σου ; Δέν μαζεύεις γιά βροκόλαζας... Ή πλάκα λέει πός αυτός πέθανε στό 1876.

— Έτσι λέει, μί δέν πέθανε.

— Σάν πολύ παρόξενα είνε αυτά που μου λές.

— Ποιά παρόξενα είσαι σύ, χριστιανέ μου...

Είπατε τόνα, τ' άλλο.

— Άς είνε, βασιτάς κατόν; μέ φώθησε. Άκου τό λογόν. Μία βροδιά χιονοπτώση, στό 1876, άφού χάλασε τήν προσοχή μας, κλειστήκαμε στό κελί νά κοιμηθούμε, έγώ κ' ή μάνα μου...

— Όστε βροκόλαζας δύο σίκοινεσιάζος ;

— Άηλαδή τότες ήμαστε έγώ κ' ή μάνα μου.

— Και πός βροθήκατε έδώ ;

— Τι τά θες και τό γυρνείς ; Ότι λοιπόν άποκωιμήθικαμε, βλέπο τόν Προφήτη Ήλια μπροστά μου και μου λέει : «—Γιώργη, τήν Κυριακή θα πεθάνης. Πεταχτήκα μονομιάς. Ξητικό τή μάνα μου, τής τό λέω κ' άρχίζομε κ' οι δύο μετάνοιες ως τό ποίσι.

» Άμα έβέξε καλά, — ήταν Παρασκευή — λέω τής μάνας μου :

«—Άρχίσησε, μάνα, σου νά σάβης τό λάζκο μου κ' έγώ θα πάω νά φροντίσω για ό,τι μου χρειάζεται. Κατέβηκα στό Δαφνί, παρακάτω τόν πατά νά έρθη τό Σάββατοβραδυ νά με μεταλάβη, ήρα και πλάκα κ' ένα σύνταρο γιά νά σκαλλίσω τ' όνομά μου — ή πάλιά μου ή τέχνη — κ' άνέβηκα πάλι έδώ.

«Η μάνα μου, άν και γρηιά γυναίκα, είχε σάβηρα κιακούσο. Τόν άποτελείσασ έγώ τό λάζκο, και επίσηή τίποτε άλλο δέν είχα νά κάνω — χρειά, λάβαν έχουμε έδοι, κάσσε και τέτοια πασαρούλια δέν μας χρειάζονταν — άρχισα νά σκαλλίσω τήν πλάκα. Έτσι τό Σάββατο πρωί, τοίς — τοίς, τήν εξαπέφερα.

«Τό βράδι έφτασε κ' ο πατάς, μέ μεταλάβε κ' έτρεξε, άφού τόν έμπλόδησα και τόν παρακάλεσα νάμηνί πρωί γιά νά με βάρη. Σχημαθίκα με τή μάνα μου, πήρα όσες παραγγελίες είχε νά μου δώσει και ξεπλόθηκε.

«Περμένο, περμένο, πού νά πεθάνω ! Σημερώνει ή Κυριακή — άδικα τής τόν άνήφορο κ' ο πατάς — βροδιάζει Κυριακή, Σημερώνει Δευτέρα, τίποτες.

«—Βρέ, σίκο, Γιώργη μου, νά γάς, μου λέει ή μάνα μου. Δέν θα κατάλαβε καλά τί σούπε ο Άη—Λιάς.

«Τίποτες έγώ, σούπο είδα κ' άπόειδα πού πός δέν πεθάνω και σηκώθηκα. Κι' άλήθεια, είχε διάρη ή μάνα μου.

«Δέν μου είχε πύ έτσι ο Άη—Λιάς — μεγάλη νάνα ή χάρη του — θα τέ μετόρεμα μέσ' στον ύνο μου, γιατί ξαναφθε πάλι τήν Πενήτη τό βράδι και μου είπε :

«—Γιώργη, στή τήν Κυριακή θα πεθάνη !...

«Τότε κατόλαβα πός έλεγε γιά τή μάνα μου κ' όχι γιά μένα.

«Πεινέμα είπών, κοντά τή μάνα μου γιά νά τήν ξητηόσω και τής φωνάζω δυνατά :

«—Μάνα, έσύ θα πεθάνης ! Μου τόλε ο Άη—Λιάς...

«Έτομάζε ή καινήνη ή γρηιά, μά τί νά γίνη, διόξασμένο νάνα τό θέλιμά του...»

— Και τί άπάντη ή μάνα σου ;

Πέθανε. Με χρειώστηξε τίποτες. Όλα τά είχε έτοιμα γιά μένα. Τό Σάββατο, περνούσαμε μεσάνυχτα, στήφισσε τά χέρια τής και τήν Κυριακή Σημερώνοντας μας άφησε χροώνους....